

Začivkala je v leskovem grmu sinica, na široki bukvi je zavpila sraka. In bilo je tako prijetno, ugodno. — Ali v Miličino srce niso segali ti glasovi, ni segala ta svečanost, ni segalo to veselje. Njeno srce je bilo tožno.

Stopala je dalje . . . Puška je počila nekje blizu nje.

Po stezi je pridirjala okrvavljena srna. Kri ji je kapala iz strani na beli sneg. Za njo je letela njena mlada hčerka. Še en strel!

Bil je namenjen na mlado srnico, ali ta je v urnem teku odhitela., Krogla je obtičala v smrekovem deblu.

Sem po snegu je prihajal gozdar Peter. Nameril je še enkrat na srnico, ki je bila že v precejšnji razdalji od njega.

„Pustite jo, pustite! Kaj vam je storila?“ je vzkliknila Milica. Stopila je predenj. Puška mu je omahnila.

„Kaj hočeš, dekle, kam greš tako zgodaj?“

„Iz službe so me zapodili. Nimam ne očeta ne matere, tako sama sem na svetu. Da, ravnotako se mi godi ko oni srnici.“

Zopet je začela ihteti. Petru se je usmilila.

„K meni pojdi! Žena mi je umrla, otroci so še majhni. Kar pojdi!“

„Kako ste dobri, Peter!“

Zadel je srno na ramo ter korakal proti svoji hiši kraj gozda. Za njim je stopala Milica, zdaj vesela, radostna. Srnica se je počasi in boječe plazila za mrtvo materjo. — V gozdu je bilo tako krasno!

Hojka — božično drevo.

Majdičevim deklicam za božičnico 1906. priredil in podaril A. Špan.

Vsebina po znani pripovedki:

Stara, ubožna ženica, ostavljena od vsega sveta, gre nabirat v gozd suhega listja, da bi si napravila toplo in mehko ležišče, toda nobeno drevo ji ga ne privošči. Že hoče žalostna in prazna oditi, tedaj se pa starka zasmili hojki, ki ji ponudi, ker nima listja, svoje storže, da si zakuri z njimi. Starka jih hvaležno sprejme in prosi Boga, naj hojki poplača njeno usmiljenost. Ta prošnja je bila uslišana. — Angel božji pride in pove hojki, kaka čast ji je določena: ker je bila usmiljena, postane božično drevo.

Osebe:

Mlajše tri deklice predstavljajo gozd, in sicer ena z bukovo vejico **bukev**, druga z lipovo vejico **lipo**, tretja s hojevo vejico **hojo**. Okolo bukve in lipe leži listje, okolo hojke leže storži (češarki). — Četrta deklica, primerno oblečena, predstavlja **angela**. Najstarejša — **stara ženica** — je slabo in ubožno oblečena ter ima vrečo.

I. prizor.

Bukev, **lipa** in **hojka** stoje na svojem mestu in predstavljajo gozd. Vse je tiho in mirno, samo vejice se gibljejo, kakor da bi jih majal veter.

II. prizor.

Stara ženica, malo sključena, pride in postoji ob strani.

Ženica: Prišla je zima, z njo sneg in pa led; povsod jo naznanja uboštva sled. —

Oj, kako zebe me v stare kosti,
lakota tare me, srce boli. —
Postelje tople mi manjka doma,
kdo pač siroti starki kaj da! —

Ozre se proti gozdu.

Listja nabirat tja v gozd se podam,
da vsaj blazinico mehko imam. —

Gre proti bukvi.

Bukvica ljuba, usmili se me,
glej, kako tare me hudo gorje! —
Malo mi listja podari nocoj,
v vrečo ga denem in vzamem s seboj;
v posteljo mehko služilo mi bo,
tebe hvalila bom vedno lepó. —

Bukev: Listje jaz rabim sama zasé,
glej, korenine iz zemlje molé;
moram pokriti jih, čuvati jaz,
da ne uniči ledeni jih mráz.

Ženica gre k lipi.

Ženica: Lipa dišeča, usmili se me,
glej, kako tare me hudo gorje! —
Malo mi listja podari nocoj,
v vrečo ga denem in vzamem s seboj;
v posteljo mehko služilo mi bo,
tebe hvalila bom vedno lepó.

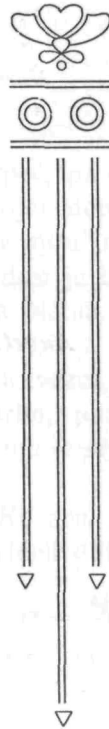
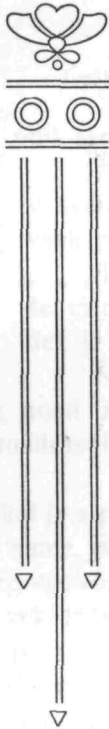
Lipa: Cvetke uboge se zime bojé,
hudega mraza prezebajo že.
Če ti dam listja, mi one umró,
čuvati moram z njim cvetke skrbnó.

Ženica (žalostno): Postelje tople nimam doma,
kdo pač sirotici starki kaj da! —
Drevje ni v gozdu usmiljeno več,
glad ga ne gane, pogled ne proseč! —
V kočico svojo iz gozda zbežim,
kakor doslej naj še dalje trpim!

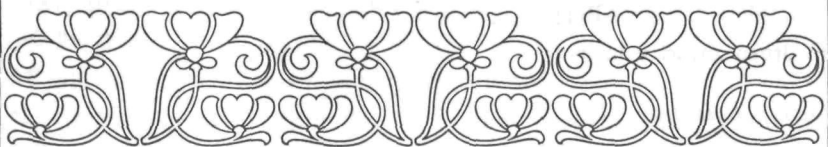
Hoče oditi.

Hojka: Žena uboga, ne plaši se me,
igle so ostre, a mehko srce.
Morda pomagati morem ti jaz,
vidim, da trese te zima in mráz. —
Moje češarke si vzemi s seboj,
v peči si toplo zakuri nocoj!

Starka pobira storže in jih deva v vrečo.

Pod božičnim drevesom

Ženica: Bog ti povrni, oj, hojka, tvoj sad,
da bi nabiral ga vsakdo še rad!
V širnem tem gozdu usmiljenja ni,
pač pa imela si, hojka, ga ti.
Ker si sočutje imela z menoj,
Bog blagoslovi te, hojka, nocoj! —

Starka je medtem pobrala storže, sedaj se vzravna in pogleda proti nebu.

Ženica (svečano): Ljubi Bog v nebeškem raji,
ki vse vidi in vse ve,
videl je nocoj i naji,
hojka, le veseli se! —
Hudo kara, dobro vrača,
hojke blage je vesel.
Čaka krasna tebe plača,
angel k tebi bo dospel.

III. prizor.

Angel pride.

Angel: Ljubi Bog v nebeškem raji,
ki vse vidi in vse ve,
slišal je nocoj i vaji —
hojka, le veseli se!
Hudo kara, dobro vrača,
čaka te še krasna plača
za usmiljeno srce. —

Svečano.

Lepši sad boš zdaj imela,
boš pozimi zelenela,
o Božiču vsa blestela,
božje detece boš grela
in ga gledala vesela.
In otroci, ki so vrli,
bodo vsi veseli zrl
na sadove,
na darove,
ki jih, hojka, boš nosila,
med otroke jih delila . . .
Glej! . . .

Božično drevo zažari v lučih.

Vseh pet deklic: Jej!

